

LA CAMPANA DE GRACIA

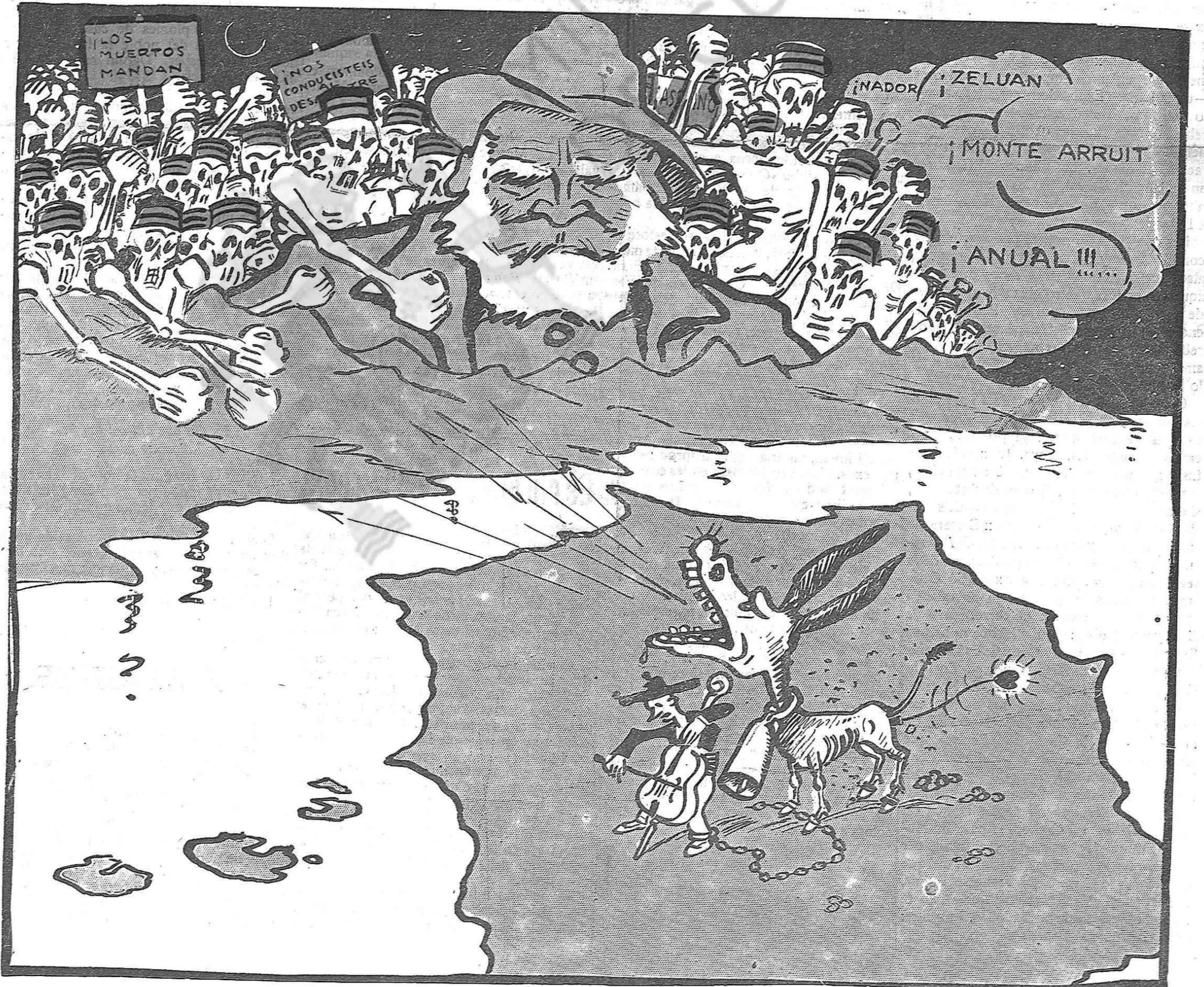
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50 — ESTRANGER 2'50

UN ADAGI ESGUERRAT

“Brams d’ase... arriben al cel”

De Madrid a Melilla

Discursos a Madrid, i a Melilla trets. I més que trets, malalties. La iarca del mosquit del paludisme és pitjor, avui, que la iarca dels rifyens.

Mentre la guerra dura i s'allarga, el debat sobre el problema marroquí es fa pesat. Paraules. Paraules bones i dolentes. Però res més que paraules. Fa l'efecte que els discursos de Madrid no tenen cap influència sobre els fets de Melilla. A Madrid parlen i a Melilla fan.

I el que fan és anar seguint la guerra. Fins quan durarà? Fins on ha d'arribar-se en l'avanc? El Govern no ho dlu. Potser perquè no vol. Potser perquè no ho sap. Mentre la guerra duri, i les bales i els mosquits vagin fent baixes, el país no podrà creure que's segueixi al Marroc una política bona.

No's veu encara cap senyal que l'acció d'Espanya al Marroc respongui a un pla preconcebut i menys a un pla de prudència. Qualsevol diria que avui, com en els dies de desastre, allò estigui dirigit per la famosa fatalitat.

Separatismes

A Lisboa s'ha celebrat una Exposició d'Art Català amb assistència d'una delegació barcelonina, i perquè dos dels delegats, el senyor Nicolau d'Oliver i En Francesc Pujols, han fet a un periodista declaracions d'un catalanisme radical, un redactor de *El Imparcial*, a Lisboa, ha injuriat a tots els delegats i ha denigrat l'Exposició.

No's tracta, doncs, d'una oposició d'idees, sinó de rebaixar, de menyspreuar el català, encara que res tingui de veure amb la política. Un pintor ompla la tela amb un paisatge, o una figura, sense altra preocupació que la bellesa, l'envia a l'Exposició de Primavera, d'on l'extreuen complint-se el reglament—un reglament imperfecte i equivocat—de la Junta d'Exposicions per a traslladar-lo a Lisboa, capital estrangera destinada a rebre l'anyal Exposició d'Art. Aleshores, perquè un delegat fa en un diari unes declaracions polítiques, tota l'Exposició Catalana, en bloc i en fragment, reb les recriminacions d'un periodista espanyol que's creu defensar a Espanya.

I és que ja té un pretext per a arremetre contra Catalunya; ja pot atacar-la fingint que ataca el catalanisme, sense saber que entre aqueixos pintors que rebaixa n'hi pot haver de tan espanyolistes com ell. Però l'odi els encega, i l'escupen sense pensar amb que rebutjant lo col·lectiu rebutgen lo personal, amb que ferint al catalanisme fereixen a tot lo català i a tots els catalans.

Observi's que tots els oradors i periodistes que ataquen el catalanisme acostumen a valdre's d'aquest subterfugi per a tornar a carregar contra Catalunya. L'Exposició de Lisboa, hauria tingut de merèixer un elogi, si representava un valor, o un discret silenci, si era imperfecta. Cap corresponal dels diaris madrilenys, ni el senyor Aleix Carrere, de *El Sol*, ni el senyor Gil Fiol, de *El Imparcial*, digueren res dels preparatius, ni de la seva inauguració. Era una Exposició Catalana... Però dos delegats parlen en català, i immediatament sorgeix el corresponal de *El Imparcial*, dient: Aquí a Lisboa hi ha una Exposició d'Art, molt dolenta. És catalana.

En aqueixa Exposició figuraven En Mir, En Canals, En Carles, En Suñer, En Nogués, l'«Apa»... A Madrid hi han dos homes, experts en pintura i d'una fina sensibilitat, En Díez-Canedo i En «Juan de la Encina», que saben lo que aquests noms signifiquen. Saben que una Exposició on hi siguin tindrà sempre una qualitat, que els profans, naturalment, serà fàcil que no vegin. Doncs, En Mir, En Canals, En Carles, l'«Apa», En Nogués, En Suñer... han estat desvaloritzats per un periodista madrileny, solament perquè En Nicolau d'Oliver i En Francesc Pujols, han expressat el seu nacionalisme. Això té un nom: separatisme per expulsió. I un altre: odi a Catalunya.—PARADOX

La gran esperança

Davant les primeres sessions de la Conferència internacional de Washington, els homes de bona voluntat han tingut una joia barrejada de sorpresa. Guaitaven escèpticament els preparatius de la Conferència, i s'han trobat de sobte amb proposicions concretes i precises per part dels Estats Units.

El discurs del president Harding va estar bé. Però el discurs del ministre d'Afers estrangers, Mr. Hughes, va estar encara molt millor. Mr. Hughes demostrà que el Govern de Washington, en convocar la Conferència, anava per feina. Sense perdre el temps en preambuls i tractant a les delegacions presents amb una democràtica franquesa, digué: «Mireu què podem fer, els Estats Units, el Japó i Anglaterra: deixar de construir tants navilis, desarmar-ne tants d'altres. Què us sembla?».

La franquesa dels Estats Units ha estat favorablement acollida. Una gran esperança ha reascut en els pobles. La limitació dels armaments, que havien pres el caràcter d'una utopia irrealitzable, torna a aparèixer com una cosa possible. «Quina fora que aquesta vegada això anés de debò!», han dit, alhora els diplomàtics, els diplomàtics i la bona gent del poble.

No es pot assegurar encara si l'esforç de Washington reeixirà. Queden per lligar molts caps. Hi ha algunes incògnites per a aclarir. De totes maneres, la Conferència de Washington, i més que més l'actitud dels Estats Units, han fet ja un gran bé: i és el de donar al món la sensació que, si quatre o cinc Estats ho volen amb sinceritat, la limitació dels armaments, particularment dels navilis, és factible.

Quina immensa millora no seria per a la humanitat l'alleguerament de les terribles càrregues que els grossos exèrcits i les grosses esquadres imposen! Un primer èxit en aquest intent, vindria seguit d'altres per altres èxits. Només cal pensar en les coses que totseguit podrien fer-se als països afectats pel la limitació dels armaments amb les enormes sumes estalviades en el ram de guerra i de mort.

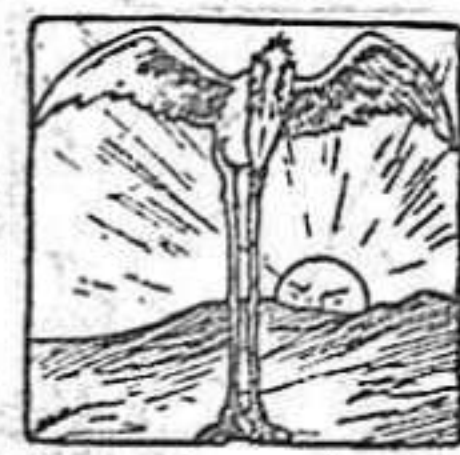
Evidentment, l'esforç actual de Washington està molt ben orientat i és molt més sincer que aquell altre de La Haia, promogut pel darrer tsar de totes les Rússiaes.

En el moment de lluir vives resplandors en el cel internacional, l'Estat espanyol es troba, altra vegada, tràgicament embolicat en aventures colonials. És l'únic Estat del món que avui ha de fer un esforç militar de tanta importància a les seves colònies. Unes quantes càbiles sublevades han estat capaces de causar a l'exèrcit espanyol una desfeta de proporcions formidables i han obligat a posar en peu de guerra 150.000 homes amb tot l'immens material requerit. Si algú parla de limitació dels armaments al Govern espanyol, els ministres hauran de tartamudejar una contesta evasiva, tot sortint-los els colors a la cara.

FULMEN

El Marroc barceloní

othom està d'acord en que al Marroc, si no tenim enteniment, s'hi enterraran tots els diners d'Espanya. A Barcelona, si una veu serena no llença un crit de atenció, enterrarem tots els nostres cabals a Montjuïc.

Hi ha qui somnia amb cenyir el seu front amb els llorers del conqueridor i empés peis seus anhels de conquesta, vol fer del Marroc, a força de sang i or, un tros de bandera espanyola. Hi ha qui portat d'una egolatria sainesca, vol apilotar a Montjuïc tots els cabals dels barcelonins, fins a convertir aquella muntanya en un pedestal des de on Ell pugui exposar a l'adoració de les multituds el seu llombrigo.

Els Clodoaldos diuen a crits que al Marroc hi tenim compromès l'honor d'Espanya; que ja no podem tornar enrera mentre ens quedí un home i una pesseta; que hem de fer escruixir al món amb lo terrible de la nostra venjança. Els vius i els babaus clamaven que tenim l'honor de Barcelona compromès a Montjuïc; que per a realitzar la projectada Exposició hem d'empenyar-nos la camisa; que hem d'admirar al món enter amb l'espectacle edificant del nostre districte quint i les meravelles espeterants del nostre parc de Montjuïc.

I el Marroc barceloní menaça deixar enrera al Marroc africà. S'afarta als diariars amb àpats suculents per a que les plomes siguin ressò dels estòmecs agraits; s'atipa a les patums i se les mareja amb núvols d'incens per a que s'avinguin a figurar en les rengleres de la comparseria; s'organitzen trens de parlamentaris per a enlluernar-los amb les nostres fastuositats; s'escampen sense solta els milions en propagandes tontes, en sous inútils, en obres xorques i en moixigangues ridícules.

Amb seny, el Marroc podria colonitzar-se. Amb enteniment podria urbanitzar-se Montjuïc i fer-se una Exposició digna d'una Barcelona sèria.

Gastar els homes i els diners en la conquesta del Marroc per unes riqueses que no valen sis quartos és imbècil, i ho resulta més si es considera que a Espanya hi han riqueses immenses sense explotar i que els espanyols de la Vall d'Aran són obligats a donar la volta per França, si volen anar còmodament a la capital de la seva província. Llençar els milions en volguer fer de Montjuïc un *Bois de Boulogne* és doblement estúpid si es té en compte que Barcelona és una de les ciutats més brutes del món.

Sense comptar que ni totes les aromes de les ginesteres, ni la flaira de tots els pins, ni l'olor de totes les roses treuran mai de Montjuïc la fortor de la *cazalla* i de l'aiguardent de Valls.

JEPH DE JESPU

Es diu que anirem tan bé...

Per espai d'uns dies, ha semblat estar el govern en perill de mort. Cau?... No cau?... Els qui es complauen en observar l'anar i venir del pèndol que regula la vida ministerial, han restat hores i hores amb la boca oberta; esperant el moment de la desfeta.

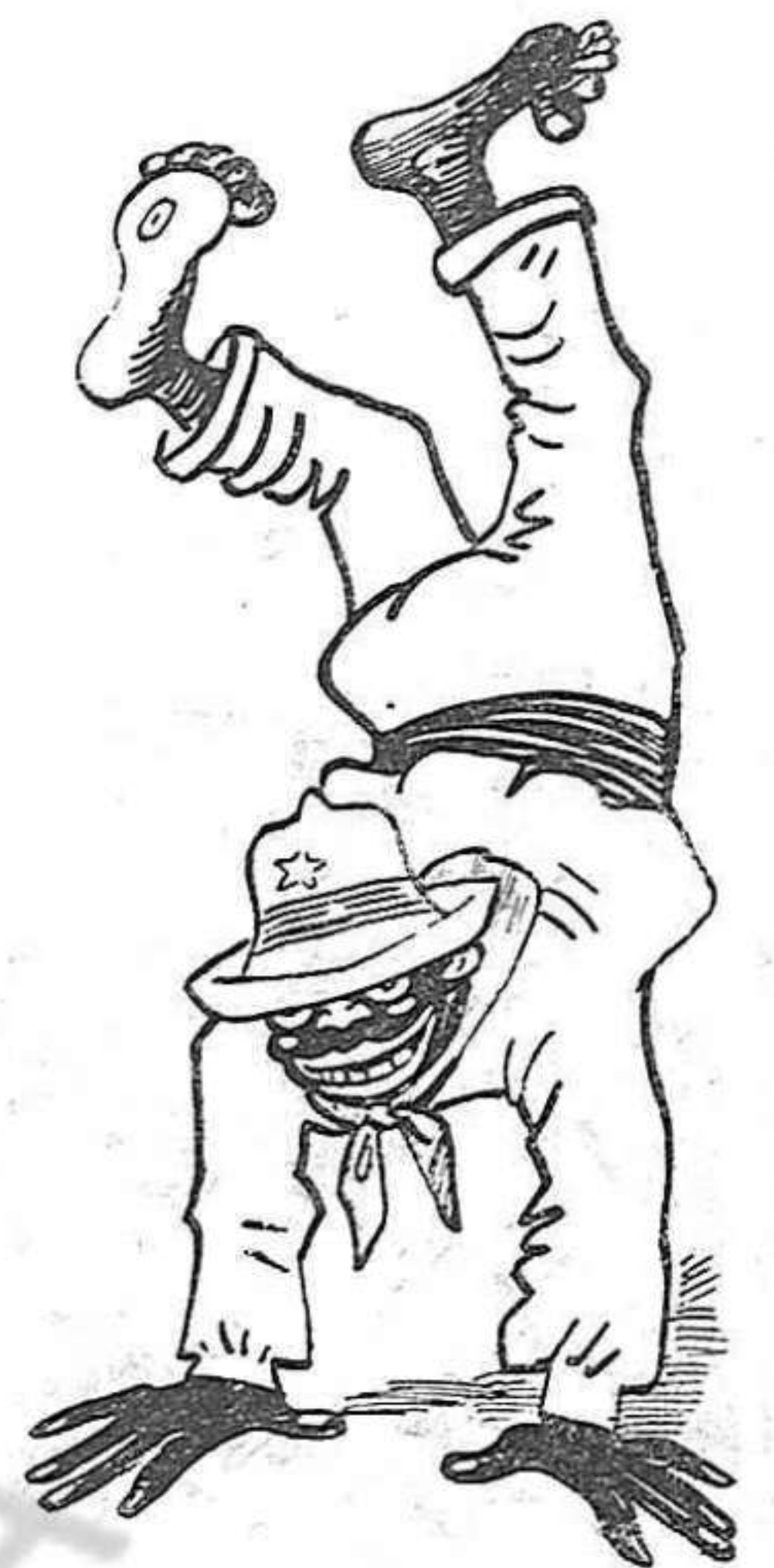
Esvaïda la tempesta que semblava congriar-se, aparegué en el cel polític l'arc de Sant Martí. En Maura, En La Cierva, En Cambó i demés companys que formen el *peixi menut* del ministeri, han pogut consolidar-se en els seus llocs d'honor i sacrifici (?).

Els que s'entretenien en desfollar la margarida, poden, per ara, tornar-se'n al llit. Lo passat ha sigut per a ells la lluna.

Una pasterada lliberal—una altra pasterada!—ha dissipat el mal somni dels ministres. Per ara, i en tant que no apareguin noves complicacions, poden En Maura i els seus anar tirant.

El que no pot anar tirant, ni amb rodes, és el País, baldat per tota mena de nafres. Xacrós, víctima de totes les malvestats, està,

El negre Domingo

—Pobresito Juan!... Lo mismo que entonze... cuando Cubita se hizo libre!...

el pobre, que no pot dir *fava*. El dia que decideixi fer un cop d'home, li mancarien les forces. La debilitat, la fatiga, el tenen atuit.

Per a consolar-nos de tantes calamitats, queda la premsa oficiosa, valenta i optimista com sempre. La lectura dels diaris amics del govern serveix de bàlsam als espanyols. De no ésser per les plomes de *caja i boca*, se hauria apoderat del poble la tristesa, per a no dir el desesper. Diguin encara que no hi ha Providència.

Aquesta raquesta, i més que podríem dir, ens ha sigut suggerida per una nota publicada per un diari conservador arràn de la proposició presentada a les Corts per En Romanones. La nota és curta, emperò, substancial. Llegir-la i canviar totalment de tarannà, és una mateixa cosa.

L'autor vé a dir en ella, que no hi ha motiu per a un canvi de situació. Que'ls ministres actuals compleixen a meravella amb el seu deure, a desgrat de lo que puguin dir quatre descamisats, baladrers d'ofici.

Ja veuen que no ens resta altre camí que el de remercier al Altíssim que així disposa les coses. Els que s'ofeguen, que provin de fer un esforç. Si entre els tals hi ha qui no pugui aguantar més, que's faci repicar o que es mori. Lo essencial és no torbar la placidesa i la digestió dels que mengen a tres dotzenes de queixals.

Aquí vé de perilla allò de que,

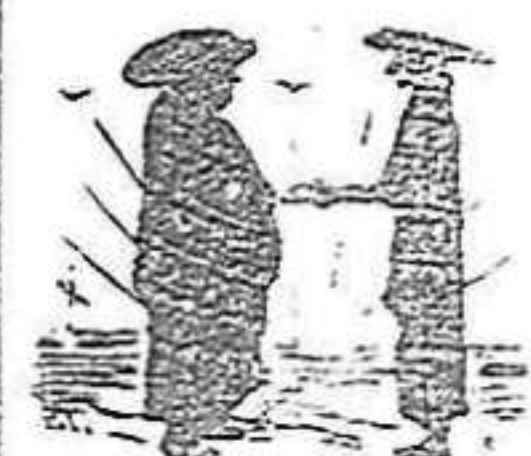
Es diu que anirem tan bé...
que'l diari ho porta...

No en va assegura la nota de referència, que no hi ha motiu per a un canvi de situació, tota vegada que tenim uns ministres que no en els mereixem.

D'aquí a prometre que no passaran molts dies sense que fermem els gossos amb llançonics, hi va menys distància que'l cantell d'una pesseta.

I lo demés són trons.

REMEMBER

an transcorregut 20 anys de la mort del Mestre. La mà despiadada del temps que tot ho destrueix, serà impotent per a esborrar el record d'En Pi i Margall.

Passaran segles; en l'abim sens fons del implacable oblit, hi hauran rodolat noms i noms de poderosos, de magnats, de reis; vides infecondes, inútils, si no perjudicials, per al bé de la humanitat. Servat amorosament en les planes d'or de la història, hi haurà el nom d'En Pi i Margall l'humil; l'oblit pas-

sarà per sobre d'ell sense cobrir-lo amb son vel de negres ombres.

Vida aprofitada i profitosa, no s'extingí amb el batre del cor; perdurà per les idees, reviurà en ses obres, s'eternitzarà per les ensenyances.

Encara avui es veu. Sorgeix una qüestió de transcendència per la vida d'un poble; s'apassionen els ànims per assumptes que poden influir en la marxa de les col·lectivitats; lluiten les banderes polítiques per apreciacions de doctrines o de conducta que determinen moviments d'opinió, i el pensament del Mestre és cercat sempre. Què deia, què pensava, què hauria fet En Pi i Margall? Bella condició reservada solament als genis precursors!

Trobaran, però, un dia en el món les idees d'En Pi i Margall realitat viventa? Seran deslliurats els homes i els pobles? Serà destrurada per sempre la injustícia? Serà impossible la violència? La pau i l'amor engendraràn una humanitat feliç, tan feliç com ho permeti la relativitat de les coses humanes?

L'aspecte fonament renovador i eminentment pacifista alhora, de l'obra d'En Pi i Margall, després de tants anys, resta per alguns incomprès encara. Quan el Sol de la seva obra resplandeixi per tots els àmbits de la terra; quan tinguem per la seva memòria l'augusta veneració que li requereix; quan volgüem imitar els seus preclars exemples; quan tinguem fermesa en els ideals i consciència en fer-los pràctics; quan donguem ampar i dignifiquem al caigut; quan exaltem als humils; quan sentim amor a la nacionalitat natural, amor a la humanitat tota; quan en tot temps i en tot moment practiquem la justícia i la llibertat, ja veurem com les passions s'allunyen, els homes s'apropen i els germans s'estimen.

Aleshores haurà triomfat definitivament la obra d'En Pi i Margall.

J. PUIG CASSANYAS

Opinem que n'hi ha prou

dir veritat, comencem a estar tips dels debats sobre el Marroc.

Lo substancial, lo que tots esperavem, sigui dit en obrir-se el Parlament. Els discursos que un darrer l'altre s'engeguen, semblen encaminats al lluiment personal dels oradors, ans que al propòsit d'aportar un raig de llum a problema per tots conceptes tan interessant, com el que al Nord d'Àfrica ventila Espanya.

Lo que el País demana, lo que tothom veuria amb gust, és altra cosa que les interpel·lacions al govern, que massa saben lo que havia de respondre. Tanta verborrea, tanta paraula inútil, arriba a embafar-nos. O surt de les sessions parlamentàries quelcom pràctic, o fan santament els oradors en emmudir d'un cop, si no volen que l'home més sensat i inofensiu, tregui les tripes de fàstic.

En aquest punt—en aquest concretament—coincidim amb un comentarista polític que forma en els rengles de l'extrema dreta, i que cansat d'escoltar tanta xerrameca inútil com al Parlament es vessa, demanava l'altre dia un xic més de seny i de decor als pares de la Pàtria.

Un heroi de la Creu Roja

—Jo, per ferides, no m'espanto. (Sobre tot si les reben els altres).

Al comentarista de referència, li sobra raó per les butxaques. No creuen els diputats arribada l'hora de canviar el disc? Temps de sobres han tingut els quefes de les diverses minories per a exposar el seu criteri respecte al bat-i-bull marroquí i a la tàctica a seguir a Melilla. Per a acabar posant-se als peus d'En Maura, no calia moure tan soroll. Com sempre, se'n va la força dels espanyols, per la boca. Decididament, no curarem mai.

Es però i per quelcom més, que s'imposa acabar amb els debats motivats per la guerra. No havent-hi darrera dels discursos cosa de més transcendència que el desig de fer-se veure, farien bé els oradors en donar per termenada la seva tasca. Nosaltres, i amb nosaltres la majoria de la Nació, els perdonem de bon grat la llauna i el martiri que representa veure cada dia atapaïdes les columnes dels diaris, d'una prosa ordinària i poca-solta.

Que l'assignació de cinc centes pessetes que ara cobren els diputats, els sigui augmentada. Que els donguin el doble, o el triple, però que callin.

La pretensió, ens sembla, no pot ésser més modesta.

Així i tot, ja veuran com no es té en compte.

FAMILIA

Es una de les preocupacions dels nostres temps millorar, més ben dit, reformar sensiblement la família, fer que deixi d'ésser un organisme anacrònic, que torni a adquirir la importància social que li està encomanada.

Cal confessar que examinant detingudament una obra en projecte—car aquesta com moltes no ha deixat d'ésser-ho—toparem sempre amb la grossa dificultat que representa l'oblit del mínim i el màxim.

Qui més qui menys hem passat per la família i aquells que hi són i aquells que hi han passat seran els que la formaran. Aleshores al dir família, bé sembla que'ns volguem referir an aquells que la formen i difícilment és reformat un conjunt si els reformats no són llurs components.

Al nostre entendre, per a arribar a la màxima evolució de la família cal primer que aquesta existeixi, car avui, si bé en distints caires, pot dir-se que la inexistència de la família és un fet.

Naturalment que si nosaltres examinem el problema que avui ens ocupa sots el punt de vista del grau d'afinitat d'Intel·lecte que pugui unir a diferents individus d'una família, caldrà dir que aquesta moltes vegades no existeix, però també caldrà afegir que tal cosa està supeditada a altres i molt diverses raons.

La relativitat i punt de mira positiu és admetent l'actual organisme família perquè aquesta ho sigui amb realitat i que per tal estigui en condicions d'exercir sobre l'individu la influència necessària per a que sigui ço primer faci arribar fins a ell una visió més dolça, més agradable, fins direm més estètica, de la vida.

Deixant de considerar a l'individu un ser que abans d'ésser una autoritat superior l'ha fet posseïdor de quelcom per si sol capaç de donar la comprensió, ens trobarem davant la realitat de que aquest està predisposat al tenir el primer contacte amb la vida a formar el concepte d'aquesta, malgrat sigui instintivament, que la visió de l'ambient li dongui.

Qui tingui prou força de voluntat per a enlairar-se—i moltes vegades en cal força—veurà que és un absurde dir que la vida és dolenta. Però tampoc deixarà de comprendre el grau de raó que certs sers tenen al dir-ho.

Avui ens trobem en que, molt particularment la classe obrera, pel mateix fet que hem assenyalat en altres ocasions, per aquest menyspreu que sent per la sensibilitat, culpa de no havè'l-s'hi sigut educada, té un concepte, quasi pot dir-se estafalari del matrimoni, car són molts als quals els fora difícil respondre per quin fet sensitiu s'han casat. En la majoria ha sigut més aviat un fet de comoditat i estalvi.

Comparem aquest fet amb la creació de una entitat comercial i ens donarem una exacta idea de ço que ell és. La constitució

d'una entitat comercial va seguida regularment d'uns dies de joia produïda més que per res, per la novetat del fet. Passats aquests, esdevé una fredor força comprensible, ja que a tots els domina l'afany de que no hi hagi pèrdues. En un matrimoni succeeix exactament, car si no estan atents a les ganàncies, que és molt difícil, resten dominats pel temor de les pèrdues, temor que sols esvaeix de tant en tant un fet inesperat.

Aquesta fredor comercial dels dos socis, l'un el mantenidor, l'altre l'administrador, repercuteix forçosament an els sers que han pres vida en un d'aquests esdeveniments de joia que ara parlavem.

Si amb això hi afegim el baix nivell moral en que moltes vegades es fa sotsmetre al—diem-ne—soci capitalista per a obtenir aquest capital, veurem que no pot estar el seu ànim gaire preparat per a donar l'exemple de l'elevació necessària, sinó molt contrariament.

I si ademés d'això tenim en compte el gros treball que les més de les vegades representa el volguer-se donar un xic de repòs, indubtablement veurem que un sens fi de coses fan que l'individu posat an aquest ambient es formi un concepte de ço que és la vida que el prepara a sentir desitjos de destruir-la.

Queda en aquest cas, com en l'anterior, en peu la relativitat de les condicions psicològiques de l'individu. Ja diguerem que cal un estudi apart. Però cal pensar que no perquè un individu sigui orb té de regnar sempre la fosca.

MIQUEL D'ARNAU

DE LA MARCA «MIRAQUETAL»

AHIR, AVUI, DEMA

PEL·LÍCULA DIPLOMÀTICA EN TRES EPISODIS

Dugues nacions poderoses, quals noms mencionar no cal, tenen una conferència en un saló reservat. Parlen de les seves coses, fan números, tracen plans, i, de repent, l'una exclama: —I Espanya? No hi trobarà que dir?

—No. Perquè es distregui, li darem a rosegat un os que li dongui feina per temps.

—No està mal pensat. i aquest os... serà?... —El nord d'Àfrica.

—El troc del Rif? —Natural!

Li direm: Tu t'encarregues d'això. Veiam si sabràs deixar-ho un xiquet conforme. —No és mala ocurrència!.

—Es clar, ocupada amb aquest tràfec, que, com comprens, serà llarg, nosaltres quedarem lliures i podrem...

—Et dic que'n saps! —De modó que estem conformes? —De tota conformitat.

II

Muntanyes cobertes d'herba, hortets raquífics, barrancs; aquí un casalot en runes, allà tres arbres pelats. Passa un escamot de moros, passen colles de cristians, aquells corren, aquests tiren; saragata, crits, pim! pam! La batussa va allargant-se... Homes aquí! Gent allà! Hi ha que pendre aquella altura! S'ha d'arribà a aquella vall!... I tornen a passar moros, i apareixen més cristians, i el canó allà al lluny retrona, i amunt, i avall, i pim! pam!

III

Saló del primè episodi. Res en ell es veu canviat; les dugues nacions mateixes estan també conversant. —Jo sóc de parer—diu l'una—que aquestes dificultats podrem fàcilment resoldre-les.

—Si ningú ens destorba, és clar. —Qui vols que'ns destorbi? Espanya? —Tens raó!... Ja fa qui sap el temps que no'n sé res. Conta, i el famós os africà, com el té?

—Poc més o menos del mateix modo que l'any que's va venir a encarregar-se'n. —Es dir que no'l pela?

—Cal! Ja ho sabíem al donar-li. De tots els ossos mundials, aquest és el més tremendo; no crec pas que'n surti mai. —Molt bé!... Això és lo que volíem. —Sí; que vagi rosegant. Deiem, doncs...

—Té, mira el mapa; així potsè ho comprendràs...

C. GUMA

En Verdager postergadíssim

n articulista de *El Dia Gráfico* que's firma Fidelio, ha dit darrerament entre altres substancioses coses, lo següent en un escrit epigrafiat «Las dos estatuas», amb motiu de la inauguració del monument al Dant, costejat per la colònia italiana a Barcelona: «...el autor de la *Divina Comedia* no pudo satisfacer su deseo de mandar un beso de salutación a su hermano parnasiano, porque la estatua de Mosén Cinto permanecía *amortajada* dentro de un lío de arpillera que le priva de ver los cielos y la tierra.»

Aqueixes paraules balsamificaren mon sentiment verdagerià ferit pel vergonyós espectacle de veure per temps indefinit la figura de l'autor de *La Atlántida* envollada amb una arpillera, la qual dona a la meva percepció llastimada per aital fet, l'aspecte d'una despulla mortal qualsevolga, amb roba ja consumida, a la representació, impàvida al temps, d'una immortalitat, a una pedra modelada que—com diu l'articulista esmentat—també té ànima, a la estatua de la glòria capdal de Catalunya eternament perquè és un valor substantiu de les Muses, pesi a certs poetes d'avui que's disputen el capdalatge oblidadissos d'aqueixa eternitat, plens d'èmfasi i buits de sentiment; de vena inflada de bombolles que's desfan, sense quedar-ne res per al cor i el pensament; claps de núvol en lloc de raigs de sol en el zenit de la Poesia clars per a tothom; jugadors de jocs... florals perant *sobre segur* i per tant moderns parnasians, als quals millor els escauria el paròdic mot de *parnasians*.

No hauria significat el meu dolor públicament, car la meua veu no arriba als llocs enlairats, a no ésser l'impuls que'm dona la interpretació susdita del meu sentiment, la qual servo en el breviar del cor, com flor preuada.

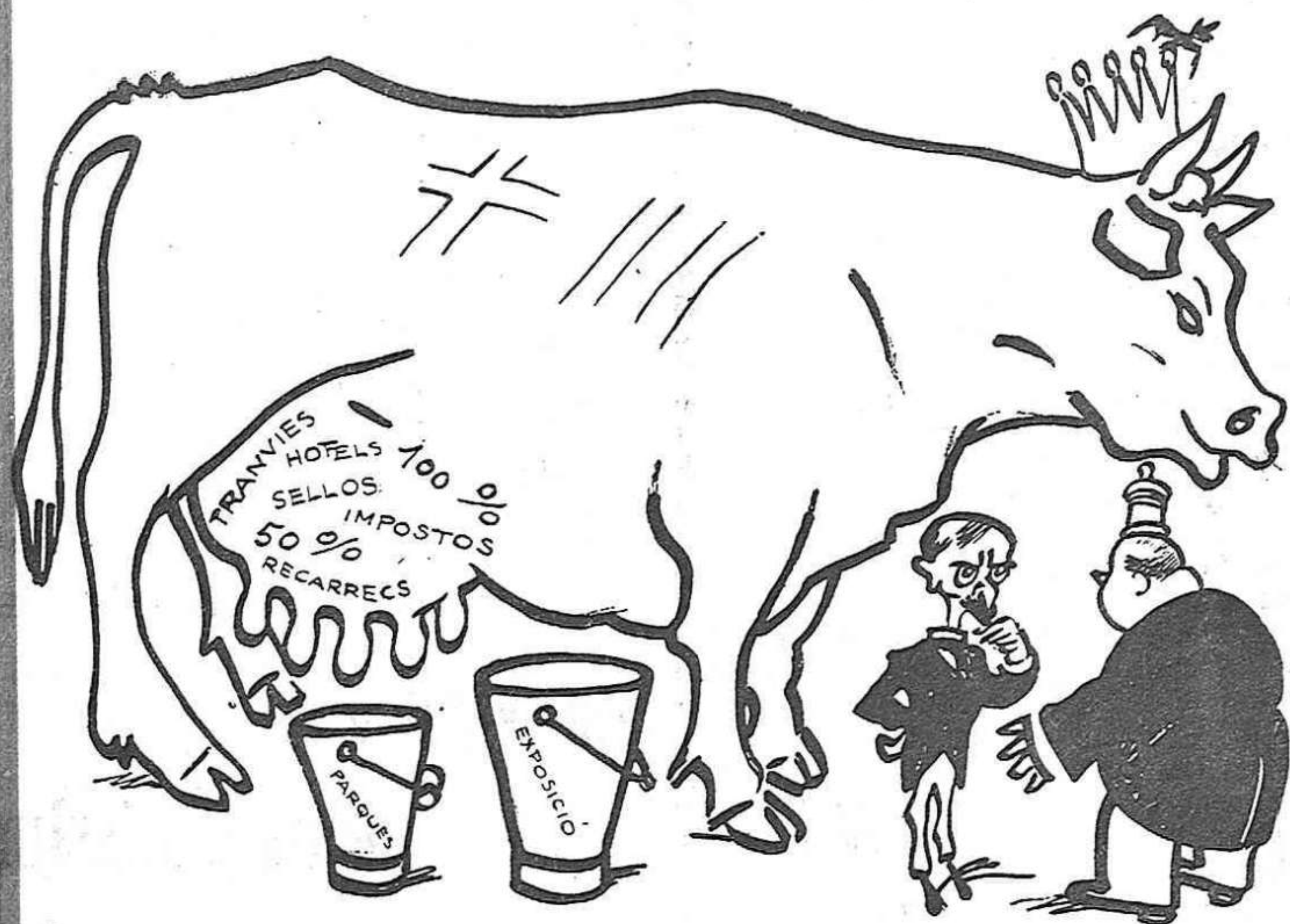
A. F. i B.

L'opinió d'En Nofre

—Entre un castell i un cementiri, hi volen fer l'Exposició?... Malastrugança, els barcelonins!...

La mamelluda de les despeses

— Al meu lloc, què faries, Francisquet?...
— Mentre la vaca dongui, tira al dret.

Les vocacions patriòtiques

— I què voldràs ésser, maco?... Què voldràs ésser quan siguis gran?
— Un servidor vol ésser Batlle de Cork de la República de Sarrià.

El catalanisme de certa gent

Como cambian los tiempos!

Ja no és sols En Cambó el qui fa «all i oli» amb els d'allí dalt, sinó també més de quatre ex reconstruïts.

Pregunteu-ho als que, dient-se representants de centres radicalíssims de nostra joventut catalanista, assisteixen oficialment a les recepcions organitzades en honor dels ministres «de l'odiós Estat espanyol».

Oh la conseqüència!

Per a arribar an aquesta conclusió, tan mateix no valia la pena de baladrejar tant el onze de setembre!

Si En Casanova ho veïés i ho sentís se'n escruixiria!

No s'hi donava pas poca importància l'altre dia En Matos, anant de bracet amb un segador dels «més masclés».

Lo succeït no ens sorprèn. Es cosa que no podia acabar d'altra manera! La influència de la «Lliga» que ho invadeix tot: des de Castellersol a les Rambles de Barcelona.

I... fins que vingui un altre ministre... mal es digui Alba, Alcalá Zamora o Royo Vilanova... que encara no han fet lo que feu don Leopoldo: detenir als paveros parlamentaris catalans reunits en assemblea patriòtica.

Decididament, en política passa lo mateix que en l'amor lliure... Tot és començar!

Cosas veredes, oh Cid!, que diuen els paisans d'En Matos, ministre de Alfons XIII, descendent de Felip V... el rei que ordenà al butxí que cremés les llibertats de Catalunya.

T.

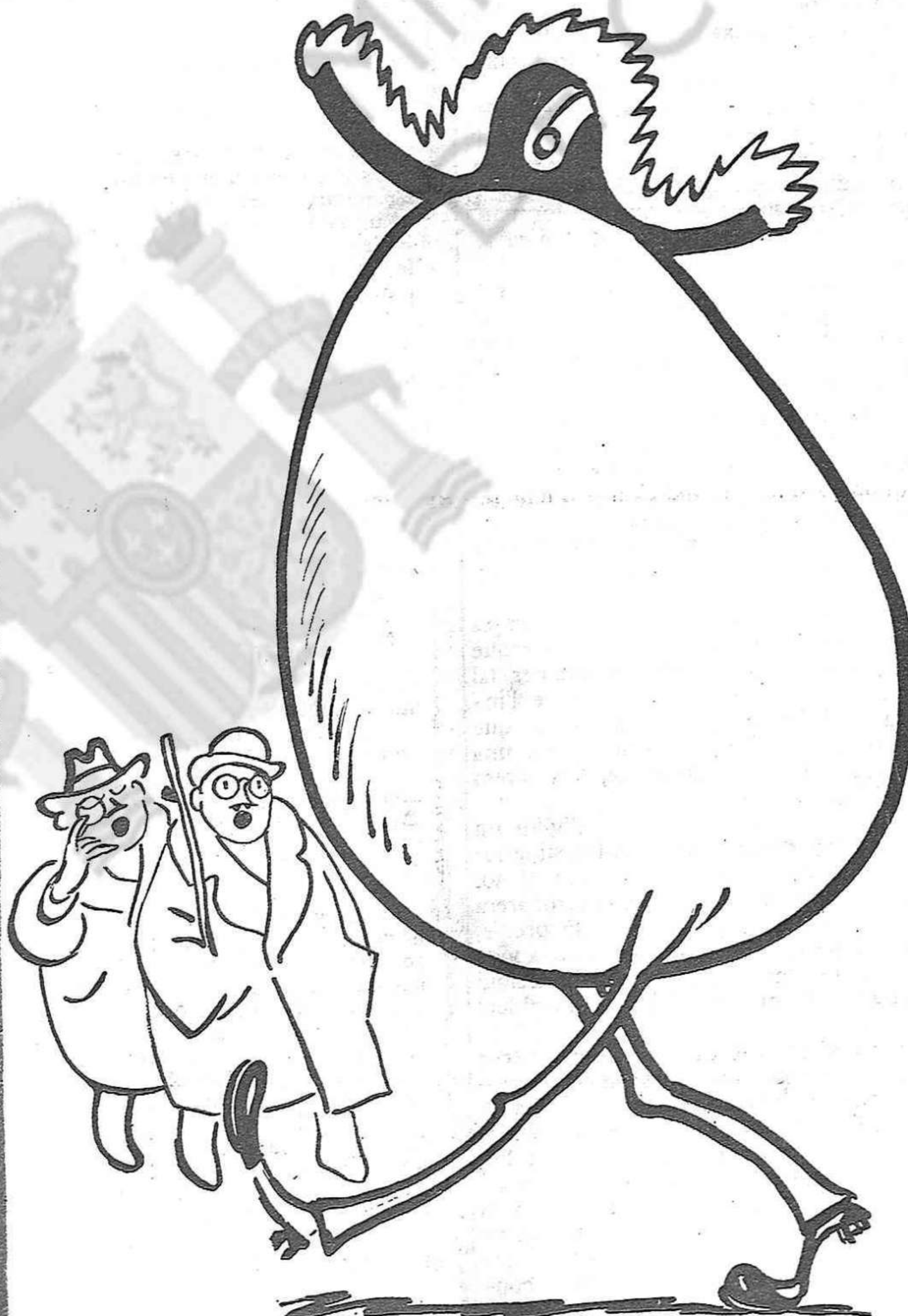
Demà, diumenge, a la tarda, tindrà lloc en el «Centre Republicà» del Vendrell, la inauguració del Cicle de Conferències que tindran lloc en la democràtica vila, organitzades pels nostres amics, corrent la primera a càrrec del nostre company, l'Eugeni Duch Salvat.

S'ha demanat al Ajuntament que's dongui el nom de Batlle de Cork a una plaça de Barcelona.

Conformes.

Aqueix nom ens és molt simpàtic. I no'ns faria res que'l possessin a la Plaça de Tetuán o a la Plaça d'Espanya.

Un ministre-ou de «càmara»

— Serà gall?... Serà gallina?...
— Qui l'encerta, l'endavina!...

I com degué riure per sota el nas, aqueix infeliç ex governador senyor Matos, avui ministre del Treball.

Degué riure recordant, que ara fa quatre o cinc anys havia d'ésser menjat de viu en viu pels regionalistes de l'Assemblea... i avui... lo que són les coses... menjant tots en un plat, i cantant himnes a l'eterna olla del pressupost governamental.

I el poble, tan manso com en 1917.

A totes les llibreries es ven com pa benèit un llibre revolucionari *En la calle y en la cárcel*, d'En Marcellí Domingo.

No havent sortit diputat, és riatural que l'home cerqués una tribuna per a parlar.

I la millor tribuna és el llibre.

I contra el llibre no hi pot res el caciquisme ni el mangoneig dels polítics enredaires.

Durant uns dies, havem hostatjat els barcelonins al ministre plenipotenciari de Suïssa.

Es de suposar que aquí hi estaria com a casa.

Hi ha tantes «vaquerias suizas».

I sobre tot, hi ha tantes vaques suïsses mame lludes en la nostra política de capelleta!

Cada dia tenim ocasió de llegir coses per l'estil, en les cròniques que venen de Melilla:

«Los soldados se mueren de hambre».

«Los soldados se mueren de frío».

Lo que deuen pensar els moros:

— Menos feina per a nosaltres.

El doctor Swift, en un llibre seu, escriu que ha fet una observació molt curiosa:

«Els francesos lo primer que fan al fundar una colònia és aixecar un castell».

Els espanyols una església.»

Es veritat!

I encara fos una església per a devoció dels colonitzats.

Però, no! Una església per a fomentar l'odi de religions.

Exits colonitzadors.

Arribar el príncep de Gales a Bombay i desencadenar-se allí la més furiosa revolta a favor de l'independència, fou la mateixa cosa: trets, bombes, descàrregues, esclats d'obús.

Vaja, una arribada triomfal!...

I això que'ls anglesos saben colonitzar, segons diuen.

Ves, nosaltres!... Ai, Papitu, el dia que desembarquis a càl Morol! Allò sí que serà «Fatalitat».

Llegim:

«El Alto Comisario, general Berenguer, ha llegado a Madrid, procedente de Melilla.»

Això és lo que haurien de fer tots els que encara són allà en terres africanes.

Anar-se'n a Madrid, i quedar-s'hi.

I si tantes ganes de guerrear tenen, que mirin bé per allà a Hisenda, que també en trobaran de moros.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8